

De wolkenkroon

Er was eens een koning met een bijzondere kroon. Stralend als de zon was hij, of glinsterend als verse regen, flonkerend als sterrenstof en krachtig als de bliksem. De koning was een wijs man en keek iedere dag goed naar zijn kroon.

Als de mensen in zijn land boze dingen vertelden, dan werd de kroon donker en dof. Dan wist de koning dat hij meer muziek moest laten horen en liet hij muzikanten uit alle ramen en deuren spelen; zo luid dat het schalde over de straten en dat de vlaggen spontaan gingen wapperen. En zelf zong hij luidkeels mee.

Als de kroon een vlek had, dan wist de koning dat er ergens in het land een grote ruzie was. Dan ging hij zoeken waar dat was en dan moesten de ruziezoekers samen de vlek wegpoetsen. En meestal moesten ze dan zo hard lachen dat de ruzie vanzelf over ging. En soms lukte dat niet, maar dan was er wel een stukje van de vlek weg en verbleekte de rest met de tijd.

Als de kroon wazig werd en de koning er bijna doorheen kon kijken zo doorzichtig, dan liet hij de kunstenaars komen. Dan werd er geschilderd en getekend en toneelgespeeld door het hele land, vanuit de stilste zolderkamers tot in de drukste scholen aan toe. Net zolang tot iedereen de kroon weer duidelijk zag.

En soms als de kroon ijskoud was, dan moest iedereen lekker veel rondrennen. Op bevel van de koning, tot de kroon weer warm was.

Op een dag waren er opeens allemaal wolken rondom de kroon. De koning kon hem bijna niet meer zien. En in korte tijd werd het erger en erger. De wolken uit de lucht kwamen naar beneden en hechtten zich aan de kroon. Ze werden groter en groter en groter...tot ze leken op enorme aswolken. En ze drongen diep in de harten van de mensen naar binnen. Toen wist de koning dat de mensen bang waren. En als mensen eenmaal bang zijn, dan worden ze vanzelf steeds banger. Bang steekt aan. De nacht viel en iedereen ging bang slapen. Bang voor het donker, bang voor de wolken, bang voor de monsters en voor de volgende dag. Iedereen, behalve de koning. Hij dacht na. Hij waakte over de mensen en over het land. Want hij was de koning.

Plotseling hoorde hij een stem: 'Wees moedig'. De koning keek naar buiten en zag een wonderlijk licht in de donkere nacht. Zijn hart sprong op. Dat was het, als je bang bent moet je juist moedige dingen doen, natuurlijk!

Zo kwam het dat de koning besloot dappere dingen te gaan doen. Hij begon met kleine moedige dingen. Je moet weten, de koning was een beetje bang voor spinnen. Hij vond ze spannend. Met de spinnen ging hij oefenen. De eerste dag keek hij naar een grote dikke spin. De koning telde de poten. Mmmm, hij was een piepklein beetje moedig geworden. De tweede dag keek hij naar een nestje van spinnen; een bolletje vlakbij het raam. Hij zag hoe de draden geweven waren, het ragfijne web dat zo dun was en toch sterk genoeg om

een spin te dragen. Hij verwonderde zich over de spin en voelde zich al moediger dan de dag ervoor.

De derde dag praatte hij tegen een spin. De spin zei niets terug, maar de koning voelde zich alweer iets dapperder worden. En na een week zag hij een spin op zijn kroon zitten. En precies waar de spin zat, was de kroon niet meer vol wolken. Dat was raar. Opeens was de koning niet bang meer voor de spin. Hij haalde hem weg en zette hem terug in het raam.

Maar de kroon was nog helemaal niet zo glanzend en mooi als voorheen. Alleen op dat ene kleine puntje waar de spin had gezeten was hij weer schoon. Op alle andere plekken waren de wolken nog te zien.

Toen sprak de koning met de mensen in zijn land. Hij vertelde ze dat hij ze nodig had. Ze moesten allemaal iets moedigs doen en elkaar daarbij helpen. Dan zou de kroon weer helder worden. Maar de mensen keken ernstig en waren nog steeds bang. De koning keek ook ernstig. Maar hij voelde zich moedig. Want hij wist precies wat ze moesten doen; met kleine stapjes beginnen om steeds moediger te worden.

Vanaf dat moment begonnen de mensen allemaal kleine moedige dingen te doen: mensen die bang waren voor water, gingen eerst voorzichtig met hun grote teen in het water, ... toen met een voet, ... toen tot hun knieën als ze werden vast gehouden door iemand anders, ... en tenslotte durfden ze door. Net zolang tot ze konden zwemmen. En de helpers sprongen van de hoge duikplank en buitelden om hen heen.

Mensen die niet zo goed durfden te spreken, zeiden eerst een klein woordje, zoals 'ja', of 'nee', of 'goh'. En als er maar iemand luisterde en knikte, of vriendelijk keek, dan zeiden ze iets meer. Tot zij ook hun verhalen durfden te vertellen. Sommige van hen werden verhalenvertellers waar iedereen graag naar luisterde.

Mensen die bang waren voor honden, gingen eerst kijken naar honden. Dan gingen ze proberen te kwispelen. En na een tijdje durfden ze dan zelfs eens een keer een hond te aaien. Eerst de kleintjes en later ook de heel grote honden. Zo knap. En de hondenbazen stoeiden met ze en ze renden door de bossen net als de honden zelf.

Iedere keer wanneer iemand moedig was geweest, of wanneer iemand een ander had geholpen om moedig te zijn, verdween er een stukje wolk voor de kroon. Na een tijdje waren de puntjes van de kroon alweer zichtbaar. Een paar weken later losten rondom de kroon de dikke wolken op en kwamen er wolkenlierten die zachtjes meebewogen met de wind. Op het laatst waren de wolken alleen nog aan de onderrand van de kroon te zien.

Het duurde lang. Want er zijn nu eenmaal dingen waar mensen niet voor niets bang voor zijn. Sommige mensen moesten heel lang oefenen om moedig te zijn. Dat vond niemand erg. Het werd juist fijn om moedig te zijn. Want dan kon je iemand echt helpen.

Op een dag, toch nog onverwacht, zei de koning: 'Kijk mensen, nu is de kroon weer schoon. Net zo stralend als de zon, of glinsterend als verse regen, flonkerend als sterrenstof en

krachtig als de bliksem en oplichtend van al jullie moed.' En de mensen waren allemaal zo trots op de kroon zonder wolken. En ze waren vooral blij dat ze niet meer aldoor zo bang waren.

Annechien Wijnbergh